

BESZÁMOLÓ A VI. JAKUCS LÁSZLÓ NEMZETKÖZI KÖZÉPISKOLAI TANULMÁNYI VERSENY I-III. HELYEZETT CSAPATAINAK ÉS KÍSÉRŐ TANÁRAIK SZÁMÁRA SZERVEZETT SZAKMAI TANULMÁNYÚTRÓL

Bihar-hegység és Torockó környéke

2017. szeptember 21-24.

A 2016/2017-es tanévben a Szegedi Tudományegyetem által megrendezett Jakucs László Nemzetközi Középiskolai Földrajzversenyt nagy csatában a mi (Galág Botond Balázs-Zareczky András Zsombor alkotta) csapatunk nyerte meg. Így a második és harmadik helyezett (egy szintén bonyhádi és a szegedi) csapattal és az egyetem hallgatóival egyetemben elutazhattunk a kötelező irodalomban említett helyszínre, a Bihar-hegységbe.

Hajnalban, negyed ötkor indultunk, hogy elérjük Szegeden a csatlakozást, amivel egyenesen Erdélybe mentünk. A kirándulás első felében az időjárás cudar volt, viszont lelkesedésünkön szemernyi sem változtatott. Az első nap a Pádis-fennsíkot, a Kárpát-medence egyetlen poljéjét vettük célba. A sok eső miatt az út csúszós volt, de legalább

működés közben figyelhettük meg a karsztvidék víznyelőit. A Csodavár monumentalitása elképesztő volt.

A második napon az erózió által kialakított Rozsda-szakadékhoz gyalogoltunk el. A kidőlt fák megakadályozták a jégbarlang meglátogatását, de így több időnk maradt a

Detunátára felkapaszkodni. Előtte a csapat egy részét még a helyi pópa is megáldotta! A csúcsról misztikus látványban volt részünk: a felhők tőlünk

néhány méterrel úsztak el, a háttér pedig a ledőlt bazaltorgonák tengere és a fenyvesek szolgáltatták. A nap végén Verespatakra érve tanúi lehettünk (egy helyi lakos elbeszélése alapján is) az itt uralkodó munkanélküliségnek és elszigeteltségnek. Az este folyamán elfoglaltuk végső szálláshelyünket Torockón, és egy kis csorba levessel „kúráltuk magunkat”.

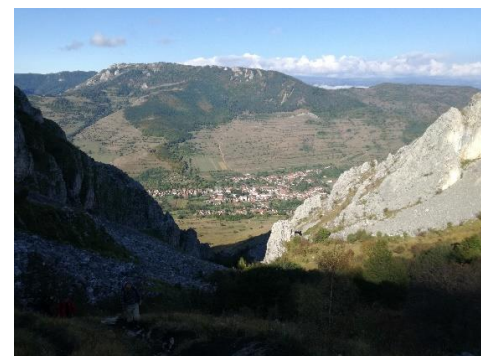
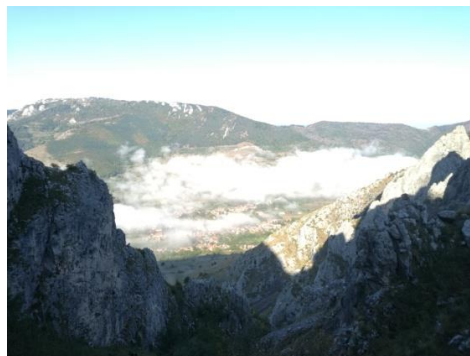
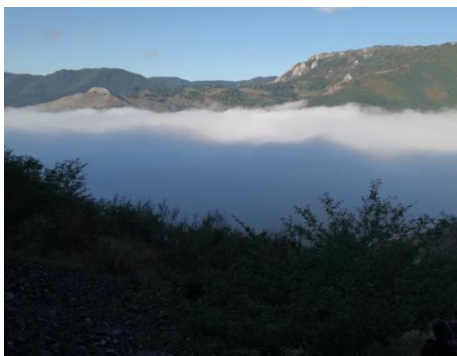

A harmadik napon a Remete-szorosban tehattuk próbára falmászó képességeinket. A hideg idő miatt nem gázoltunk be derékig a patakba, de a függőleges falak látványa lenyűgöző volt. A túra után meglátogattuk a szoros névadó kolostorát, és annak csodálatos épületeit. Visszafelé pedig Nagyenyeden pihentünk meg, útba ejtve a várat és a kollégiumot, ahol többek között

Kőrösi Csoma Sándor is tanult. Vacsora előtt a Nagyenyedi-kőközre felkapaszkodva gyönyörködtünk a naplementében.

Az utolsó napon a Székelykő megmászása várt ránk, ami a kirándulás legmegerőltetőbb része volt. Ez volt az út csúcspontja is: a hegy alatt elterülő völgyet köd fedte, szó szerint „A felhők fölött három méterrel” voltunk. A csúcson egy fotózúnet keretében elkészültek a csoportképek is. Az eset érdekessége, hogy egy kitarató kutya velünk jött Torockóról a Székelykőre, majd onnan a szomszéd faluba is, viszont ott elszökött tőlünk... így vacsora nélkül maradtunk☺! Szeged felé még útba ejtettük Déva várát, de Kőműves Kelemennét nem találtuk meg...

Az út előtt lecsapó vihar mindent megtett, hogy ellehetetlenítse az utazást, de a jó szervezésnek és a kitartásnak hála egy életre szóló élményben lehetett részünk, melyet ezúton is szeretnénk megköszönni minden résztvevő nevében!

A „Zarkó és Botulitisz” csapat

